

POSTANOWIENIE

Dnia 25 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Zawistowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Anna Kozłowska

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie ze skargi powódki

o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem

Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 18 kwietnia 2012 r.,

w sprawie z powództwa L.R.

przeciwko K. S., M. S. i M. R.

o stwierdzenie nieważności umowy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 25 czerwca 2014 r.,

zażalenia powódki

na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 17 grudnia 2013 r.,

1. oddala zażalenie,

**2. przyznaje radcy prawnemu R.B. od Skarbu Państwa - Sądu
Apelacyjnego kwotę 5 400 zł (pięć tysięcy czterysta),
powiększoną o stawkę podatku VAT, tytułem kosztów zastępstwa
prawnego udzielonego skarżącej w postępowaniu
zażaleniowym przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 17 grudnia 2013 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę L.R. o wznowienie postępowania zakończonym prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 18 kwietnia 2012 r., jako nie opartą na ustawowej podstawie wznowienia. Wskazał, że okoliczności podniesione przez skarżącą nie uzasadniają wznowienia postępowania, albowiem przywołane środki dowodowe były jej znane przed prawomocnym zakończeniem się postępowania i mogła z nich wówczas skorzystać.

W zażaleniu na to postanowienie skarżąca L. R. wniosła o jego uchylenie, zarzucając naruszenie art. 410 k.p.c. Podniosła, że postanowienie o odrzuceniu skargi o wznowienie jest błędne, albowiem Sąd Apelacyjny dokonał merytorycznej oceny podstaw skargi, co na etapie badania dopuszczalności skargi jest nieuzasadnione.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie. Argumentacja podniesiona przez skarżącą jest nietrafna, albowiem ocena, czy skarga opiera się na ustawowej podstawie wznowienia nie ogranicza się do badania, czy okoliczności wskazane przez skarżącego podpadają pod wskazaną podstawę wznowienia, lecz obejmuje także badanie, czy podstawa wznowienia rzeczywiście istnieje (por. m.in.: postanowienie SN z dnia 23 października 2013 r., IV CZ 66/13, niepubl.). Sąd Apelacyjny – wbrew ocenie skarżącej – nie dokonał merytorycznej oceny zgłoszonych przez nią dowodów, a dokonał ich oceny przez pryzmat art. 403 § 2 k.p.c.

Nowe okoliczności faktyczne lub środki dowodowe, które mogą mieć wpływ na wynik sprawy, to takie fakty, z których strona nie mogła skorzystać w postępowaniu prawomocnie zakończonym. „Wykrycie”, o którym mowa w art. 403 § 2 k.p.c., odnosi się do okoliczności i dowodów w poprzednim postępowaniu w ogóle nieujawnionych i wówczas nieujawnialnych, bo nieznanymi stronie i dla niej niedostępnymi. Nie odnosi się więc do okoliczności i dowodów wcześniej istniejących, a tylko niedostrzeżonych przez stronę (por. postanowienie SN z 15 maja 1968 r., I Co 1/68, OSNCP 1969 nr 2, poz. 36, postanowienie SN z 17 stycznia 2001 r., IV CKN 1515/00, niepubl., postanowienie SN z 19 stycznia

2006 r., IV CZ 143/05, niepubl.). Nie dotyczy również takich okoliczności, które strona mogła powołać w prawomocnie zakończonym postępowaniu, mając ku temu obiektywnie istniejącą możliwość.

Zatem powołane przez skarżącą jako nowe dowody, dokumenty znajdujące się w aktach spraw prowadzonych przez Sąd Rejonowy w Ś. nie stanowią nowych dowodów w rozumieniu art. 403 k.p.c. i nie odpowiadają tej podstawie wznowienia postępowania. Sąd Apelacyjny słusznie przyjął, że dowodów wskazanych przez skarżącą nie można zakwalifikować jako takich, które w prawomocnie zakończonym postępowaniu były dla strony „nieujawnialne”, skoro znajdowały się one w aktach spraw prowadzonych z udziałem skarżącej.

W tym stanie Sąd Apelacyjny słusznie uznał, że w sprawie nie zachodzi podstawa wznowienia postępowania w rozumieniu art. 403 § 2 k.p.c. i skargę o wznowienie postępowania, jako nieopartą na ustawowej podstawie wznowienia odrzucił, co przesądza o bezzasadności zażalenia. Oceny tej nie zmienia zamieszczenie w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia sformułowania, że przeprowadzenie przez Sąd dowodów wskazanych przez skarżącą nie miałoby wpływu na wynik sprawy. Wykracza ono poza ramy badania istnienia podstaw do wznowienia postępowania, ale nie wpływa na zasadność oceny o ich braku w rozumieniu art. 403 § 2 k.p.c.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.